

Sak nr. 12 i boka Varsleren

Skrevet av forfatter Kjell Horn

og

Henning Jakhelln - professor i rettsvitenskap.

Forfatter Kjell Horn

Profesor Henning Jakhelln

Sak nr. 12

HENRY ØSTHASSEL

FAKTARUTE

Navn: Henry Østhassel

Utdanning: Grunnskole, Yrkesskole, Folkehøgskole, Livets Skole

Varslingen: Saksøkte staten ved Finansdepartementet for å villedde bedrifter og gründere til å satse på støtteordninger som ikke var reelle, slik at vi tapte mye penger. Da forvaltningen ble oppmerksom på at de hadde gjort åpenbare feil, blir han umiddelbart møtt av ansvarspulverisering, usannheter og løgner for å dekke de ansvarlige byråkrater. Når det skjer, inntreffer mekanismer hvis eneste formål er å unngå at byråkratene blir avslørt i å ha gjort feil, og de sørger for at du i årevis blir en kasteball mellom byråkrater som bruker alle maktmidler for å knekke ofrene.

Henry Østhassels nå-situasjon: Han vant en knusende seier over Staten i Borgarting Lagmannsrett den 2. april 2009. Dommen var så knusende at den ikke ble anket, og Østhassel fikk en erstatning på flere millioner kroner.

EN VARSLERSAK?

Henry Østhassels sak er – strengt tatt – ikke noen varslersak, av den grunn at han i sin konflikt med den norske stat ikke har benyttet Arbeidsmiljølovens bestemmelser, verken om rett til å varsle, § 2-4, eller vern mot gjengjeldelse, § 2-5. Når vi likevel velger å ta ham med i en samling varslersaker, er det fordi han gjennom sin anmeldelse av Staten (i økonomiske forhold, Skattelovens § 16-40) faktisk *varslet* om dårlig håndverk fra det offentliges side, en varsling som viste seg å skulle få positive følger ikke bare for ham selv, men for alle andre

som var blitt ”lurt” av Staten til å gjøre større investeringer enn det normalt ville vært dekning for. Men minst like viktig er hans sak i denne boka, fordi han mot slutten av framstillingen gir så viktige anvisninger for fremtidige eventuelle varsler om hvordan de bør gå fram for ikke å komme juridisk, økonomisk og helsemessig til kort som følge av varsling – slik alt altfor mange har gjort.

Derfor denne gjennomgangen:

Henry Østhassel er oppfinner og gründer. Bak seg har han to konkurser - som så mange andre oppfinnere og gründere. Evinrude gikk konk hele åtte ganger før han fikk verdenssuksess med påhengsmotoren i det niende forsøket. I 2003 oppnådde Østhassel å få Reodor Felgen prisen for å ha funnet opp et lysskilt som ikke lysforurensar, den såkalte Norwegian Inventor Award Reodor.

Dokumentasjon

Et hovedpoeng – og en viktig konklusjon – ved denne gjennomgangen er dokumentasjon. I det følgende vises det til brev, samtaler, offentlige dokumenter og så videre i store mengder. Å vise til dokumentasjon, punkt for punkt ville gjøre denne oppgaven umulig fordi det nærmest er et hav av dokumenter. Derfor henvises den ”skeptiske” leser til nettstedet <https://skattefunnfadesen.neosign.com> Her er alle relevante dokumenter lagret på en imponerende systematisk og skikkelig måte; brever, e-mail, medieoppslag over hele landet fra aviser, radio og TV, linker til Stortinget som har tatt saken hans opp hele fire ganger, dommer fra Tingrett og Lagmannsrett og presseskrivene til retten osv. osv. En klarere og bedre dokumentert overgrepssak finnes neppe, et skoleeksempel for andre.

SkatteFUNN-ordningen

Ved årsskiftet 2001/2002 avviklet Staten Funn-ordningen, en støtteordning til gründere og andre tiltaksomme mennesker i distriktene, og opprettet i stedet en ny ordning som ble kalt SkatteFUNN. Noe av poenget med endringen var at gründernes ulønnede egeninnsats skulle verdsettes og kunne legges til grunn for offentlig støtte over skatteseddelen, at det skulle være en mye enklere ordning, og det ble reklamert med at det skulle bare være et enkelt dokument.

Ble oppsøkt av SND og oppfordret til å søke SkatteFUNN

Første gang oppfinneren Henry Østhassel hørte om denne ordningen var i september 2002 da kontorsjefen ved SND, i dag kalt, og heretter kalt Innovasjon Norge i Kristiansand/Arendal, Lasse Leirfall, på eget initiativ – og i beste mening - kom og besøkte ham hjemme og fortalte om SkatteFUNN – angivelig den beste offentlige støtteordningen noensinne – og Østhassel ble anbefalt å søke. Det mest fantastiske med ordningen var at søkeren kunne skrive opp ulønnet egeninnsats som så skulle utbetales etter spesielle satser. Opplegget ble også tydelig understreket i en informasjonsvideo av prosjektleder i Norges Forskningsråd, Roger Strøm i en informasjonsvideo som lå inne på Forskningsrådets webside.

Leirfall fortalte at gründeren ville få skattefradrag dersom vedkommende var i skatteposisjon. Men mest oppsiktsvekkende med ordningen var at de som ikke var i skatteposisjon, ville få utbetalt det godkjente beløpet kontant. Ifølge kontorsjef Leirfall var ordningen skreddersydd for ubemidlede gründere som på denne måten kunne få gode prosjekter finansiert med egeninnsatsen, samtidig som de ville beholde kontrollen selv.

Henry Østhassel var skeptisk

Klok av skade etter tidligere skuffelser med offentlige støtteordninger, og en skepsis til at en borgerlig regjering ville lage en så god ordning for ubemidlede gründere, bestemte Østhassel seg for å legge saken til side og ikke kaste bort masse tid og krefter på å skrive kompliserte søknader som uansett bare ville gi småpenger til slutt.

Ny oppfordring om å søke

Ut over høsten 2002 ringte kontorsjef Leirfall to ganger til Henry Østhassel og gjentok oppfordringen om å søke, da Østhassels prosjekt var et typisk SkatteFUNN-prosjekt. Østhassel trodde enda ikke på ordningen og ville bruke tid på å søke. Lille Julaften 2002 ble han oppringt av daglig leder i Farsund Næringssselskap, Hans Egil Berven (som også var opplært av Innovasjon Norge) som bekreftet opplysningene Østhassel hadde fått av Innovasjon Norge; at han ville få betalt for sin ulønnede egeninnsats i støtteordningen. Nå hadde Henry Østhassel fått identisk informasjon fra tre ulike hold; Innovasjon Norge, Norges Forskningsråd og daglig leder i Farsund Næringssselskap. Østhassel var likevel skeptisk til ordningen, magesfølelsen hans sa at her var det noe som ikke stemte. Det var rett og slett for godt til å være sant. Men fordi Østhassel ikke hadde annet å foreta seg i romjula 2002, fylte han likevel ut en søknad, nærmest bare for å se hva som skjedde. (Østhassel 2002)¹

Til Østhassels store overraskelse ble søknaden godkjent, og han hadde dermed et langt bedre økonomisk utgangspunkt for å utvikle det aktuelle prosjektet enn tidligere. Men her var mye ny mark å pløye på det formelle området, derfor rådførte han seg løpende med kontorsjefen i Innovasjon Norge i Arendal. For å være helt på den sikre siden lot han Revisorsenteret i Farsund v/statsautorisert revisor Frank Westmoen se på SkatteFUNN-oppsettet når han hadde det ferdig. Den 10. oktober 2003 ble SkatteFUNN-oppsettet hans formelt revisorgodkjent. (Revisorsenteret Farsund 2003)²

Nye investorer

Styret kunne nå legge nye planer for selskapet og la planer og budsjett – der SkatteFUNN-midlene var tatt med – fram for nye investorer i en aksjeemisjon. Selskapet opererte med to budsjetter – et med og et uten SkatteFUNN-midler da verken Styret eller Østhassel trodde på ordningen før pengene var på konto. Innovasjon Norge var løpende informert om de nye investorene. Emisjonen førte til at selskapet den 17. oktober 2003 ble tilført ny kapital på 2 millioner kroner i form av et ansvarlig lån som skulle konverteres til aksjer ved første anledning.

USA

Østhassel hadde ved flere anledninger vært i USA både i 2002 og 2003. Store konsern sto bokstavelig talt i kø for å samarbeide med gründeren. Allerede i juli 2002 undertegnet Østhassel en avtale med amerikanske Litecontrol.com (NeoTechnology 2002)³ som gladelig betalte NeoTechnology as 50.000 dollar for lisens til å produsere og selge produktene i USA. I tillegg produserte de for millioner i NeoLight for eget lager og kostnader som skulle selges gjennom Østhassels webshopper. Østhassel hadde tilbud om gratis lokaler for kombinerte kontor og opplæringsentre i USA av både Litecontrol, teipprodusenten Flexcon og av verdens største skiltmakerkjede Sign*A*Rama.

Selskapet hadde som sagt to fremdriftsplaner og budsjetter, et med og et uten SkatteFUNN-midlene. Med ny kapital og statlig tilskudd på 612.000,- for 2002 (utbetalt høsten 2003) og 730.000,- for 2003 (utbetalt høsten 2004) ville selskapet ha midler til en raskere ekspansjon enn med budsjettet uten SkatteFUNN, samtidig som selskapet ikke ville binde seg for mye opp til samarbeidspartnerne. Bare en uke etter aksjeutvidelsen reiste Østhassel til USA for å sondere terrenget for å bygge et eget uavhengig NeoSign University, et FoU-senter som også skulle brukes til utstilling, konferanse og opplæring – dersom de fikk SkatteFUNN-midlene. Verdens største skiltmakerkjede, Sign*A*Rama, var allerede veldig interessert i de norske NeoSign-produktene, og Østhassel fant egnede FoU og kontorlokaler i Florida like ved hovedkontoret til Sign*A*Rama. Men da verken Østhassel eller styret trodde helt på SkatteFUNN, ventet han derfor med å undertegne leiekontrakten i USA til SkatteFUNN-midlene eventuelt rent fysisk stod på selskapets konto før de våget å satse på denne ordningen. Nå ville en utbetaling avgjøre hva selskapet ville foreta seg.

Reodorprisen.

Den 12. november 2003 mottok Østhassel Reodorprisen av Innovasjon Norge får å ha funnet opp et lysskilt som av alle ting ikke lysforurensar. (Dagbladet 15.11.2003)⁴

SkatteFUNN-midlene ble utbetalt

Men mandag 18. november 2003 ankom SkatteFUNN-anvisningen på kr. 612.000,- fra skattefuten. (Farsund kommune 2003)⁵ Nå kunne Henry Østhassel og styret konstatere at ”*Nå tror vi på SkatteFUNN!*”. Dette var den endelige og siste bekreftelsen fra Staten på at alt de hadde gjort og oppfattet var 100 % riktig, og at de også selvfølgelig var garantert å bli behandlet på samme måte året etter, høsten 2004, siden selskapet var SkatteFUNN-godkjent for to år. SkatteFUNN-oppsettet for selskapet for andre året var på det tidspunktet omtrent ferdig skrevet og styret kalkulerte raskt at de ville få utbetalt over kr. 700.000,- året etter. Dermed tok selskapet fram budsjettet med SkatteFUNN-midlene og satset deretter.

Grunnlaget ble nå lagt for en mer ekspansiv satsing i USA enn det som var planlagt uten SkatteFUNN-midlene. Den 20 november 2003 undertegnet derfor Østhassel avtalen (som allerede var ferdigforhandlet) om leie av lokaler i Florida for oppbygging av NeoSign University, der han selv måtte garantere for en månedlig leiesum på ca. 35.000 kroner i 1 ½ år – til sammen over 600.000,- kroner. *Uten SkatteFUNN-midlene for 2003 og 2004 ville han aldri våget å gå inn på slike forpliktelser.* Ureverserbare avtaler og forpliktelser ble inngått i november 2003, og NeoSign University ble raskt utbygget i desember 2003 og januar 2004.

Så ble selskapet rundlurt av staten

I slutten av januar 2004 fikk en sjokkert Østhassel beskjed fra statsautorisert revisor Frank Westmoen hos Revisorsenteret i Farsund om at SkatteFUNN-midlene som var blitt utbetalt i november 2003 bare var ”statlig lurei”, som han selv uttrykker det i referatet sitt fra hendelsene. Meldingen gikk ut på at de sannsynligvis ville måtte betale tilbake pengene, med mindre næringsminister Ansgar Gabrielsen fant en annen løsning. (Westmoen 2004)⁶ *Henry Østhassel ble virvlet inn i en prosess han ikke selv var skyld i, en prosess som først ble brakt til en brukbar avslutning i mai 2009 da Staten tapte en opplagt sak i Lagmannsretten, en sak som stjal det meste av det han hadde av tid, krefter og overskudd i en periode på fem år! Saken var så opplagt at forvaltningen ikke skulle latt den gå til retten, men det er*

nærliggende å tro at forvaltningen spekulerte i at ofrene for deres eget rot var så psykisk og økonomisk ødelagt at de ikke klarte å gjennomføre en langdryg rettssak.

Næringsministerens unnfallenhet

Fra næringsministeren hørte Østhassel (og andre gründere i samme situasjon) ingen verdens ting. Den 16. mai 2004 sendte Henry Østhassel i ren fortvilelse et brev til næringsminister Ansgar Gabrielsen der han i detalj beskrev situasjonen og hva som ville skje videre dersom staten ikke umiddelbart ryddet opp i SkatteFUNN-rotet de hadde forårsaket.

Eneste løsningen på denne situasjonen er at staten selvfølgelig innfrir den ”kontrakt” dere har inngått med oss, og behandler oss på samme måte for godkjenningsåret 2003, som dere gjorde for godkjenningsåret 2002. Vi må derfor be dere om snarest å instruere revisor Frank Westmoen ved Revisorsenteret Farsund samt skatteetaten som utbetaler pengene, om at vi skal behandles for godkjenningsåret 2003 som vi ble for godkjenningsåret 2002. Vi må ha et positivt svar på dette om ganske kort tid, ellers er vi tvunget til å gi oss.

En fortvilet hilsen fra

Neo Technology as

Henry Østhassel

Styreformann (Østhassel 2004)⁷

Tre måneder gikk før det endelig kom et slags svar – som bare inneholdt svada og ansvarsfraskrivelse der ulike departementer pekte på hverandre – mens gründerne ble sittende ruinert tilbake.

Som nevnt innledningsvis er ikke dette noen klassisk varslersak, men det at Henry Østhassel klaget til næringsministeren (og siden fulgte opp saken med styrke, energi og systematikk) gjør den likevel viktig i varslersammenheng. Østhassel bestemte seg med en fandenivoldsk besluttomhet for at dette skulle forvaltningen ikke slippe unna med. Han skjønnte at her måtte han umiddelbart begynne å digitalisere alle dokumentene og legge dem fortløpende og kronologisk ut i en blogg, ellers ville han aldri klare å holde orden på dem alle sammen når han ville få behov for dem i den kommende kampen mot staten. Samtidig ville en slik blogg blottlegge forvaltningens handlemåte for hele Norge. Høsten 2004 kom Østhassel i kontakt med arkitekten Karl Aa i Oslo som var kommet i samme situasjon, og sammen laget de websiden <https://skattefunnfadesen.neosign.com>, der de la ut saken kronologisk – alle medieoppslagene i aviser, TV og på radio ligger der, linker til stortingsdokumenter der saken til Østhassel har vært oppe hele fire ganger, i tillegg til at de opprettet hver sine egne blogger. Henry Østhassels kronologiske blogg har passert 200 punkter der hvert punkt inneholder et dokument. Denne websiden og denne bloggen var den direkte årsaken til at staten tapte i retten. ”Jeg hadde ikke hatt nubbesjanse uten Internett,” sier Østhassel.

ESA-godkjenning

I ettertid har det kommet fram at Bondevik-regjeringen lanserte SkatteFUNN-ordningen uten først å sikre ESA-godkjenning. Det ble et problem da ESA konkluderte med at de ikke kunne godkjenne godtgjøring for ulønnet egeninnsats.

Skatteloven § 16-40

I forbindelse med rettssaken påpekte Østhassels advokat Anders Flatabø at forvaltningen ikke kunne lansere en ordning der ulønnet egeninnsats ble godtgjort uten en lovendring i

Stortinget, fordi skattelovens § 16-40 ikke tillot det. Altså, forvaltningen lanserte en ordning som streid mot skattelovens § 16-40, og så straffet de ofrene som ble lurt inn i dette!

Det var dette som fikk Finansdepartementet til å forlange å få utbetalte penger tilbake, samtidig som tilsagnet om midler for 2003 ble trukket tilbake. Det betydde i klartekst at gründerne skulle straffes for at forvaltningen og politikere i Bondevik-regjeringen hadde lansert en ESA-stridig – og en ulevelig ordning etter skattelovens § 16-40. (Skatteloven § 16-40)⁸

Som beskrevet foran var Henry Østhassel grunnleggende skeptisk til hele ordningen helt fra starten av, derfor våget ikke han og styret å satse på ordningen før de var sikre på at SkatteFUNN-ordningen var reell ved at staten faktisk utbetalte pengene. Og i et brev til Sivilombudsmannen spør han:

Mer var der jo overhodet ikke mulig for oss å gjøre! Jeg må be Sivilombudsmannen om å svare på om vi skulle gjort noe annerledes? Gjorde vi noen feil, eller gjorde Staten feil? Var det meningen at vi skulle plassert pengene i banken i påvente av eventuelt krav om tilbakebetaling? Det er nettopp dette dere må ta stilling til.
(Østhassel 2006)⁹

Bondefanget av staten

Som en direkte følge av de utbetalte SkatteFUNN-midlene satte Østhassel og selskapet hans i gang ureverserbare aktiviteter med forpliktelser i USA på flere tusen kroner per dag. Tre måneder etter utbetalingen av SkatteFUNN-midlene kom beskjeden om at de måtte tilbakebetale, og med et pennestrøk var selskapet insolvent. Fra en solid likviditet på halvannen millioner kroner førte dette til at likviditeten fort sank til null. Alle aktiviteter måtte fryses mens løpende driftsutgifter uten produktiv aktivitet ble et mareritt som snart førte til at selskapet ble insolvent. Den 16. februar 2004 kom det en viktig innrømmelse fra Norges Forskningsråd v/ direktør Ragnhild Rønneberg i en e-mail med Karl Aa hvor hun både vedgår feilinformasjon og sier at saksbehandlerne i Innovasjon Norge må oppdateres og sørge for å veilede kundene på riktig måte. (Norges Forskningsråd 2004)¹⁰ En klar innrømmelse på at Innovasjon Norge har feilinformert.

Finansministeren lyver til allmennheten!

Den 8. desember 2004 fikk Østhassel bekreftet fra likningskontoret at selskapet bare ville få 181.535 kroner høsten 2004 (mot de forespeilede 730.000) for godkjenningsåret 2003, og den 15. desember 2004 fikk de tilsvarende krav om tilbakebetaling av skatt på 480.996 av 612.000 som de hadde fått utbetalt i SkatteFUNN-midler i november 2003. Altså, over en million kroner mindre enn selskapet hadde budsjettert med etter første SkatteFUNN-utbetaling. For et selskap i den kritiske oppstartfasen var dette katastrofe.

Rotet rundt SkatteFUNN gjorde at likningsvesenets øverste sjef – finansministeren, som den gang var Per Kristian Foss – trakk tilbakebetalingskravene med følgende formulering for åpen mikrofon i TV2 den 21. april 2005: ”Fordi noen få har fått feil informasjon og føler det urettferdig å få tilbakebetalingskrav, så setter vi en strek over dette.” (Foss 2005)¹¹ Og til Dagens Næringsliv fulgte han opp samme dag ved å si: ”Vi vil nå frafalle slike krav.” (Foss 2005)¹²

Når en finansminister uttaler seg slik til allmennheten, er det å betrakte som et offentlig dokument, og saken burde med det vært ute av verden. Ligningskontoret og skattefuten i

Farsund hadde også hørt og lest dette og lot saken i bero i påvente av en skriftlig instruks fra Finansdepartementet. Det kom aldri noen instruks. Finansministeren ga rett og slett blaffen i å følge opp sine egne løfter. Så 16 måneder seinere, den 5. september 2006, hadde ikke skattefuten i Farsund kommune annet valg enn å kreve tilbakebetalt SkatteFUNN-midlene som var utbetalt den 18. november 2003. Henry Østhassel avviste umiddelbart skattekravet under henvisning til Finansministerens uttalelser som er sitert foran. Men det hjalp ikke. Skattefuten hadde ikke annet valg enn å kreve tilbakebetalt midlene selv om de hadde all forståelse for at Østhassels problemer skyldes forvaltningen selv.

Ansvar

I sitt brev til næringsminister Ansgar Gabrielsen av 16. mai 2004 ba Østhassel politikerne og byråkratene i Næringsdepartementet/Finansdepartementet/SkatteFUNN/Skattedirektoratet som alle var involvert i og ansvarlige for SkatteFUNN-skandalen, om å ta ansvar og sørge for at de uskyldige og misledede partene ikke ble skadelidende, og samtidig utbetale det statens representanter i Innovasjon Norge og Norges Forskningsråd helt tydelig og klart hadde fortalt at de ville få utbetalt – også høsten 2004 – før prosjektet ble ødelagt. Som Østhassel sier i et notat om saken, hadde han ”et hav av vitner på dette”. Blant andre statsautorisert revisor Frank Westmoen og tidligere leder av Farsund Næringssselskap, Hans Egil Berven. Men ytterligere troverdige vitner kunne også fremskaffes om det ble nødvendig – noe det til slutt ble.

Gründerne straffes for statens egne feil

I stedet for å ta ansvar for egne feil og rot med SkatteFUNN-prosjektet og rydde opp i det, skjer nå det fantastiske at staten staffer gründerne økonomisk fordi de ikke klarte forpliktelsene sine på grunn av statens eget SkatteFUNN-rot. Med dette hadde altså staten – som i utgangspunktet skulle støtte gründerne i å skape nye arbeidsplasser – i stedet bidratt til å ødelegge både prosjektet og privatøkonomien deres. Som Østhassel selv sa det i 2004: ”Situasjonen ble – og er – fremdeles helt absurd!”

Konsekvensene av statens SkatteFUNN-lureri er rett og slett groteske

Når selskapet på grunn av tilbakebetalingskravet av de utbetalte SkatteFUNN-midlene med et pennestrøk ble insolvente, var selskapets ledelse nødt til å informere regnskapsbyrå og revisor om at de ikke hadde midler til å betale dem for å føre regnskapet, ellers ville selskapets ledelse blitt tiltalt for å drive for kreditors regning. Dette førte selvfølgelig til at regnskapsbyrået nektet å føre et svært komplisert regnskap i og med etableringen i USA. Det førte også til at revisor ikke hadde noe regnskap å revidere – selv om han heller ikke ville revidere regnskapet uten økonomisk garanti. Dette førte igjen til at revisor ikke kunne sende inn revisors årsberetning til Brønnøysund. Av samme grunn kunne heller ikke styret sende inn styrets årsberetning. Dermed fikk selskapet forsinkelsesgebyr fra Brønnøysund på kr. 28.730,- for 2003 og kr. 44.120,- for 2004. Til tross for at Østhassel dokumenterte at det var statens eget SkatteFUNN-rot som var hele årsaken til at årsberetningene ikke ble innsendt, ble selskapets styre likevel holdt personlig ansvarlige, og staten ved Brønnøysund brukte statens Innkrevingssentral til å tvangsinndrive pengene med trusler om tvangssalg av hus og hjem. Det er helt utrolig, men staten straffet ofrene for noe staten selv var årsak til, og brukte tvang til å knekke ofrene og inndrive pengene. ”Er det rart at Norge er blitt kalt den siste Stalinistiske Stat?” spør Østhassel, som opplevde dette som helt uvirkelig og sendte en lang rekke vel dokumenterte klager til Brønnøysund, Kredittilsynet og Finansdepartementet, der

han dokumenterte at feilen lå hos staten, og ikke i hans selskap. De fikk uomtvistelige bevis matet med teskje gang etter gang etter gang. Men den statlige forvaltningen henviste bare lakonisk og arrogant til NeoTechnologys forpliktelser – som de ikke var i stand til å innfri, *nettopp fordi den samme forvaltningen hadde ødelagt økonomien deres, slik Østhassel dokumenterte!*

Men staten var ubøyelig, og mens selskapet lå økonomisk nede med brukket rygg som en følge av den samme statens SkatteFUNN-rot, og derfor ikke hadde midler til å føre skikkelige regnskaper, tvangsoppløste Brønnøysund selskapet, og der ble oppnevnt en bobestyrer. Dette skjedde mens NeoTechnology ventet på SkatteFUNN-kompensasjonen Stortinget hadde vedtatt som nettopp skulle sette dem i stand til å føre de nødvendige regnskapene. Advarsler til departementet om at dette ville bli følgen av utsettelse av kompensasjon, gjorde ikke noe inntrykk på myndighetene. De ga regelrett blaffen og lot arrogant statsmølla male.

Henry Østhassel var på dette tidspunktet både fortvilet og forbannet. Han hadde til da drevet selskap i 30 år og alltid holdt fristen med regnskapene til Brønnøysundregistrene. Men nå (i 2006) hadde han kastet bort to år av livet sitt på å takle alle problemene som var forårsaket av staten og dens rot med SkatteFUNN-prosjektet.

Men vanviddet stoppet ikke her

Det var bare en kreditor i boet, staten ved skattefuten. Østhassel ordnet opp med de få andre selv. Bostyreren (som bare gjorde jobben han var pålagt) søkte så på vegne av staten kompensasjonsordningen som Stortinget hadde opprettet for de gründere som var villedet av SkatteFUNN, midler som skulle gått til gründerne. Bostyreren brukte den ulønnede egeninnsatsen til Henry Østhassel og de øvrige i selskapet som grunnlag til å kreve penger av staten – til staten. Joda, du leste rett. Det er jo aldeles hull i hodet. Det hører med til historien at bobestyreren skrev i sin rapport til tingretten at den eneste årsaken til selskapets problemer og tvangsoppløsningen var SkatteFUNN-problemene.

Og midt oppi alt rotet med SkatteFUNN fant Østhassel i august 2006 ut at de som hadde enkeltmannsforetak, kunne risikere å få moms krav i hundretusen kronersklassen for ulønnet egeninnsats de utførte for andre selskap i forbindelse med SkatteFUNN. Dermed la Østhassel ned forbud mot at Konkurransetilsynet skulle bruke Østhassel og de øvrige i selskapet sine ulønnede egeninnsats som grunnlag for utbetaling til bostyrer før momsspørsmålet var avklart. Nok et bevis på at forvaltningen hadde lansert et skremmende farlig uferdig produkt. Til tross for Østhassels forbud om å bruke deres ulønnede egeninnsats som grunnlag for utbetaling til bostyret inntil momsspørsmålet var avklart, utbetalte Konkurransetilsynet likevel bostyret kompensasjon for Østhassels og de øvriges ulønnede egeninnsats – som deretter ble tilbakebetalt til staten.

Henry Østhassel var nå 55 år og opplevde for første gang i sitt liv at boligen hans blir lagt ut på tvangssalg som et ledd i forvaltningens maktdemonstrasjon når han nektet å gi etter for uretten. Hele forvaltningsuhyret ble satt inn for å knekke Østhassel, noe de ikke klarte. Han motsto presset og knekket til slutt hele forvaltningen selv med knusende dokumentasjon. I tillit til de løftene og forsikringene som er beskrevet foran, hadde han satset alt – tapt – og selskapet var blitt tvangsoppløst etter krav fra staten for problemer staten var hele årsaken til. Østhassel ser på dette som så alvorlige overgrep, at om det hadde vært et privat selskap som hadde opptrådt slik staten og forvaltningen hadde gjort, så ville staten straks anmeldt vedkommende selskap til Økokrim. Tanken om å anmelde Staten til Økokrim har streift Østhassel, men de hadde sannsynligvis henlagt saken.

Falsk politikerspill fra Arbeiderpartiet

Når en Stortingsrepresentant tar opp en sak i Stortingets spørretime, er det alltid klarert med stortingsgruppa. Den 18. oktober 2004 kom Arbeiderpartiets representant Grethe Fossli – i opposisjon – med svært alvorlige anklager mot Bondevik-regjeringen i Stortingets spørretime. Grethe Fossli skriver:

Ordningen med SkatteFUNN har etter rot rammet enkelte svært hardt økonomisk. Ihht. oppslag i media, samt personlige henvendelser, har jeg blitt gjort kjent med at gründere har blitt villedet, av offentlig ansatte, til å tro at ulønnet arbeidsinnsats ville gi dem skattefradrag under SkatteFUNN-ordningen. Disse har fått store fradrag godkjent av ligningsmyndighetene, for så å motta krav om tilbakebetaling av pengene i ettertid. Hva vil statsråden gjøre for de som er blitt ført bak lyset og har tapt penger? (Fossli 2004)¹³

”Noe mer alvorlig finnes neppe i et rettssamfunn enn når forvaltningen villeder og fører egne borgere bak lyset slik at de taper penger,” sier Østhassel.

Østhassel var også i kontakt med flere andre sentrale Arbeiderpartipolitikere som alle sa at de var rystet over måten han var blitt behandlet på av Bondevik-regjeringen og forvaltningen, og de fortalte Østhassel at de skulle rydde opp i dette umiddelbart om de vant valget i 2005. Østhassel var ved flere anledninger også i kontakt med flere politiske rådgivere til både AP, SV og SP som alle uttrykte det samme.

Et år seinere får Arbeiderpartiet og de rødgrønne makta – og gjør ingenting!

Når Arbeiderpartiet i opposisjon bruker så sterke ord i en så alvorlig sak, skulle man selvfølgelig forvente at Arbeiderpartiet ryddet opp i SkatteFUNN-rotet straks de fikk makta, og sørget for at de som var blitt villedet ført bak lyset av den forrige regjeringen slik at de tapte penger som de sa i opposisjon, fikk dekket alle sine økonomiske tap. Umiddelbart etter at de rødgrønne vant valget høsten 2005 sendte Østhassel derfor brev til Arbeiderpartiet, statsministeren og deres politiske rådgivere og minnet dem på hva de i så oppsiktsvekkende sterke ordelag skriftlig hadde sagt i opposisjon i Stortinget, og at det nå forventes at de selvfølgelig ryddet opp i denne alvorlige saken.

I opposisjon engasjerte Arbeiderpartiet ved Grete Fossli seg i saken ved å ta saken opp i Stortinget. Jeg har nå den tillit til at regjeringen Stoltenberg straks griper fatt i denne saken og tar ansvar for statens (regjeringen Bondeviks) SkatteFUNN-rot, slik at denne tragedien snart kan få en lykkelig slutt. Jeg håper dere kan reagere like raskt i denne saken som kjøpet av eiendommen på Huk – et kjøp jeg forresten støtter fullt ut. (Østhassel 2005)¹⁴

Østhassel ble utrolig nok møtt med øredøvende taushet. Etter hvert ble han også utskjelt av Arbeiderpartiets politiske rådgivere som åpenbart nå så ham som et problem de tydeligvis ikke ønsket å ha noe med å gjøre.

Den 2. desember 2005 tok Gjermund Hageseter fra Fremskrittspartiet opp SkatteFUNN-saken i Stortinget:

SkatteFUNN ble fremstilt med villedende regler da ordningen ble lansert. Dette medførte at gründere fikk beløp utbetalt og senere ble krevd tilbakebetaling av beløpet. Kan finansministeren påvise at de bevilgede 70 mill. kr under Revidert nasjonalbudsjett for 2005 er kommet skadelidende gründere til gode med den intensjonen Stortinget gav som føring, og hva vil finansministeren gjøre for å redde gründere med forretningsideer og tilhørende patenter som er forulempet av SkatteFUNN? (...) Den nye regjeringen snakker til stadighet om betydningen av

nyskaping for Norges fremtid. Da er det kanskje en god idé å begynne med å redde de utmerkede resultater av forsknings- og utviklingsarbeid og patenter som allerede foreligger, og som myndighetene på ulykkelig vis har skapt store problemer for. (Hageseter 2005)¹⁵

Den 13. desember 2005 tok Gjermund Hageseter fra Fremskrittspartiet igjen opp SkatteFUNN-saken i Stortinget. Han skrev blant annet:

De fleste problemsakene har oppstått i SkatteFUNN-ordningens første år (2003-04), og ting tyder på at mange av sakene også er et resultat av en iboende skepsis i systemet til et FoU-fremmende tiltak over skatteseddelen. Det er liten tvil om at dette koblet med uklare retningslinjer og feilinformering fra myndighetenes side har skapt problemer for mange gründere. I besvarelsen ønskes derfor også Finansministerens vurdering av hvorvidt en form for "amnesti" til problemsaker fra SkatteFUNNs innfasings år vil være et fornuftig tiltak for å redde en del gode prosjekter som står i fare for å gå til grunne, med de følger dette får for lokalsamfunn og gründerånden i Norge. (Hageseter 2005)¹⁶

Den 22. juni 2006 tok Fremskrittspartiets stortingsrepresentant Ulf Leirstein opp samme sak i Stortingets spørretime, der han blant annet skrev: "Etter lanseringen av SkatteFUNN-ordningen i 2002 er det avdekket alvorlige offentlige overgrep mot norske gründere og investorer." (Leirstein 2006)¹⁷

Taushet fra Arbeiderpartiet

Den 30. juni 2006, ett år etter at Arbeiderpartiet fikk regjeringsmakten, ble Arbeiderpartiets Grethe Fossli intervjuet av Farsund Avis i forbindelse med at Ulf Leirstein igjen tok opp saken i Stortinget. I intervjuet stod det blant annet:

I oktober 2004 var det som AP-representant Grethe Fossli som tok opp saken. Hun er forundret over det ennå ikke er blitt ryddet opp.

– Denne saken burde man ha ryddet opp i fra statens side – og det uavhengig av partifarge, mener Fossli, som i dag ikke sitter på Stortinget, men jobber som leder for innovasjonspolitikken i Landsorganisasjonen (LO).

Bondevik-regjeringen burde ryddet opp for to år siden da jeg tok opp saken. At det ikke ennå har blitt gjort på en akseptabel måte er altfor dårlig. Man bør innse at man her har lurt mange mennesker og ta konsekvensen av det, sier Fossli til Farsunds Avis. Hun står fortsatt inne for sine sterke utsagn i det skriftlige spørsmålet til finansminister Foss i oktober 2004. «Hva vil statsråden gjøre for de som er blitt ført bak lyset og har tapt penger?» var blant annet ordlyden den gang.

Det står jeg fortsatt på. Uavhengig av hvem som sitter med regjeringsmakten bør man få ryddet opp i dette rotet en gang for alle. Det skulle vært gjort for lenge siden, sier den tidligere AP-representanten.

– Jeg har hatt kontakt med Henry Østhassel nylig. Jeg jobber med saken og kommer til å ta et par telefoner, sier Fossli. (Farsund Avis 30.06.2006)¹⁸

Sannsynligvis tok hun noen telefoner som resulterte i, at da Dagens Næringsliv ringte henne et par dager seinere for å få bekreftet hennes sterke utsagn, ville hun plutselig ikke uttale seg lengre. Det tyder på at telefonene hennes førte til at hun fikk munnkurv fra Arbeiderpartiet

slik at uretten kunne fortsette. Arbeiderpartiet ville med åpne øyne la Østhassel fortsette å lide urett uten at de ville foreta seg noe.

Når Arbeiderpartiet i Stortinget har sagt rett ut at Østhassel er lurt av forvaltningen, er det utilgivelig at de ikke har gjort noe i de fire årene de har hatt regjeringsmakten.

Direkte tap

For å gi leserne et innblikk i omfanget av det økonomiske tapet som var en direkte følge av SkatteFUNN-rotet, kan nedenstående oppstilling vel være av interesse:

Investors penger	kr. 2.000.000	Investeringer i USA og drift
Egenkapital	kr. 560.000	
Patenter	kr. 280.273	Patentomkostninger i dødperioden
Forsinkelsesgebyr	kr. 77.870	Brønnøysund + renter
Kreditorer i USA	kr. 50.000	Regninger de ikke klarte å betale
<u>Skyldig husleie i USA</u>	<u>kr. 800.000</u>	
<u>SUM TAP</u>	<u>kr. 3.768.143</u>	<u>i bare rene dokumenterbare pengetap!</u>

Andre former for tap

Tap av nytt patent

I 1994 utviklet Henry Østhassel et nytt patent. Han våget ikke å patentere dette før han var sikker på at han hadde midlene til å videreføre patentet i andre land, en prosess han visste var dyr. Østhassel satt derfor på ideen i 10 år til han fikk SkatteFUNN-midlene. Først da patenterte Henry Østhassel dette nye patent som lett ble innvilget i Norge, og som uten problemer ble godkjent i Patent Cooperation Treaty (PCT) uten mothold. Men som en direkte følge av SkatteFUNN-problemene greide han ikke å reise de nødvendige 160.000 kronene for å videreføre patentet på verdensbasis innen fristen 24. september 2006. En henvendelse til Innovasjon Norge, som var den hovedansvarlige for misæren, ble bare besvart med det Østhassel selv beskriver som "wishi washi"! Reodor-patentet gikk derfor tapt høsten 2006.

Tap av omdømme og goodwill

Henry Østhassel opplevde at han på grunn av SkatteFUNN-rotet tapte sitt gode omdømme og goodwill hos alle sine store internasjonale samarbeidspartnere han hadde opparbeidet seg gjennom mange års slit. Bittert, ikke minst på bakgrunn av at han vant den prestisjetunge Reodorprisen bare tre måneder før staten dolket ham i ryggen med SkatteFUNN-fadesen. Totalt har statens SkatteFUNN rot kostet Østhassel nærmere 20 millioner kroner, penger Østhassel må ut med for å få prosjektet tilbake der det var før statens SkatteFUNN-rot vinteren 2004.

Personlig økonomi

Privat medførte SkatteFUNN-rotet store personlige lidelser og belastninger som følge av negativ likviditet og problemer med betaling av regninger.

I tillegg hadde Østhassel en umenneskelig jobb med å dokumentere overgrepene, jfr. web-siden <https://skattefunnfadesen.neosign.com> Fram til rettssaken i Lagmannsretten i mars 2009 hadde Østhassel brukt 3.400 timer for å bygge opp web siden i tillegg til Karl Aa sine timer. Proporsjonene gir seg selv. Det skulle tross alt bare være å fylle ut ett enkelt dokument, så ville alt gå greit og smertefritt igjennom ifølge reklamefilmen som lå på web siden til Norges

Forskningsråd – og som Innovasjon Norge reiste rundt og brukte i markedsføringen av produktet SkatteFUNN! Om dokumentasjonen het det i introduksjonsvideoen fra Norges Forskningsråd:

Dere får et skjema dere skal legge ved selvangivelsen. Revisor går gjennom og godkjenner timene. Det skjemaet – for de av dere som er opptatt av forenklinger i det offentlige – det skjemaet er det samme skjema som da går til Skattedirektoratet – det skjema får vi en kopi av – det er årsrapporten som går til Forskningsrådet – det skjema går til Statistisk Sentralbyrå for statistisk evaluering. Det kommer ikke til å være noen forskjellige forespørsler fra disse forskjellige etatene. Det er ett skjema. Enkelt! (Norges Forskningsråd 2002)¹⁹

Regjeringens ”kompensasjon”

For å avhjelpe den situasjon mange gründere og bedrifter var kommet i, opprettet Stortinget i juni 2006 en kompensasjonsordning for manglende skattefradrag og eventuelt tilbakebetalingskrav. Kompensasjonen skulle begrenses til 2-300.000 kroner – men kom to år for seint, etter at flere bedrifter hadde gått konkurs, gründere hadde kuppet og familier blitt revet i filler. Beløpet som ble utbetalt, sto under enhver omstendighet ikke i noe rimelig forhold til det reelle tapet – og ofte gikk disse midlene dessuten rett i lomma på bobestyrer og tilbake til staten i form av tilbakebetalingskrav, som i Østhassels tilfelle! I sannhet en hårreisende håndtering av en fadese som er under enhver kritikk!

Aggressiv statlig markedsføring

Gjennomgangen foran viser med all tydelighet at Henry Østhassel og mange av hans medgründere hadde vært ofre for en svært aggressiv statlig markedsføring av en uferdig ordning som aldri skulle vært lansert før ESA-godkjenningen og skatte spørsmålene hadde vært på plass. Som det er dokumentert foran, var Østhassel svært skeptisk og lot seg lokke med på ordningen først etter en svært pågående markedsføring fra representanter for Innovasjon Norge, godt hjulpet av Norges Forskningsråd. I en introduksjonsvideo fra Norges Forskningsråd som vi har nevnt tidligere, sa prosjektdirektør Roger Strøm blant annet:

SND-kontorene vil komme til å jobbe mer og mer ute i markedet hos dere. Men dere kan også henvende dere til SND-kontorene, og de vil hjelpe dere gjennom dette. Vi har gitt, og SND gir internt den samme informasjonen til hver enkelt saksbehandler. Spør søker mye. Spør og spør. (Strøm 2002)²⁰

Det var nettopp det Henry Østhassel gjorde – og ble lurt opp i stry av velmenende, men inkompetente saksbehandlere på et område som ingen hadde full oversikt over.

Sivilombudsmannen

Den 17. oktober 2006 klaget Henry Østhassel forvaltningen inn for Sivilombudsmannen, der han med stor grundighet og nøyaktighet dokumenterte det som er beskrevet foran, og avsluttet brevet slik:

Kan Sivilombudsmannen fortelle oss om vi i tiden den 8. november 2003 – 28. januar 2004 skulle hatt den minste mistanke til at SkatteFUNN-midlene likevel ikke var reelle, slik at vi skulle ha handlet annerledes og satt pengene i banken i påvente av at staten skulle finne ut at de ville ha pengene tilbake fordi at de hadde gjort en feil ved

ikke å få ordningen ESA-godkjent før de lanserte ordningen. Dersom Sivilombudsmannen ikke kan påpeke at vi handlet feil, må Sivilombudsmannen gi oss medhold i at vi handlet rett ut fra den situasjonen vi da befant oss i. (Østhassel 2006)²¹

Ti måneder seinere, den 9. august 2007, mottok Østhassel Sivilombudsmannen konklusjon etter mye korrespondanse fram og tilbake med et arrogant Finansdepartement. I klare ordelag konstaterte Sivilombudsmannen at selskapet var blitt forledet av forvaltningen. Han skrev:

Skattepengene som senere ble krevd tilbakebetalt hadde disse skatteyterne mottatt i god tro som følge av klare uttalelser fra Norges Forskningsråd og SND om at også verdien av ulønnet egeninnsats var fradragsberettiget under SkatteFUNN-ordningen. Det bes derfor om Finansdepartementets generelle merknader til om slike krav om tilbakebetaling fra skatteyttere som i god tro hadde innrettet seg på at ulønnet arbeidsinnsats skulle gi rett til skattefradrag, og utbetaling av ”negativ skatt” burde vært vurdert i lys av de lovfestede reglene om ”condictio indebeti”.
(Sivilombudsmannen 2007)²²

Når Sivilombudsmannen anmoder forvaltningen om å omgjøre sine vedtak i så klare ordlag, sier han egentlig at dere har gjort feil, gjør det om igjen. Slike anmodninger pleier forvaltningen nesten uten unntak å imøtekomme. Men her var forvaltningen så sta at de til tross for en knusende dokumentasjon, ikke ville gi seg. Dette førte til at Sivilombudsmannen i brev av 20. mai 2008 anbefalte saken for retten – noe som automatisk medførte fri rettshjelp til Østhassel fordi saken hadde så stor prinsipiell betydning.

OSLO TINGRETT

Den 10. september 2007 stevnet Henry Østhassel staten for retten, og saken kom opp for Oslo Tingrett den 26. juni 2008. Saken gjaldt, som det het, ”Spørsmål om statens plikt til å betale erstatning som følge av påstått uriktig, villedende og mangelfull informasjon.” (Oslo Tingrett 2008)²³

Saken, med en skandaløs forvaltningsvennlig domsavsigelse, er enkel å finne på nettet under den tidligere nevnte websiden <https://skattefunnfadesen.neosign.com>. Østhassels advokater førte mange troverdige vitner uten egeninteresse og en knusende dokumentasjon som ikke levnet noen tvil om at Østhassel var villedet. *Likevel tapte Østhassel i Tingretten*. Han ble advart fra flere advokater om at Oslo Tingrett kom til å dømme til statens fordel, uansett hvor godt Østhassel dokumenterte at han hadde rett. Og de fikk rett. ”Det viser hvorledes rettsikkerheten er ivaretatt i vårt såkalte rettssamfunn,” sier Østhassel.

Domsslutningen i Oslo Tingrett:

- ”1. Staten v/Finansdepartementet frifinnes. (under tvil)
2. Partene bærer selv sine egne saksomkostninger.” (sst.)

Blant dokumentasjonen var det en bokettersynsrapport som beviste at Østhassels påstander var helt riktige. Ligningsfunksjonæren som skrev bokettersynsrapporten, vitnet også krystallklart til Østhassels fordel. Dette var så knusende dokumentasjon at dommer Lise-Lena Kjønstad i Oslo Tingrett ikke kunne frikjenne staten uten å fjerne både dokumentasjonen og kronvitnet fra domspremissene. *Og nettopp dette var det hun gjorde!*

Denne dommen viser at den vanlige borger i Norge er fullstendig rettsløs, og at landet ikke er noen rettsstat slik vi tror – men en arena for kameraderi mellom domstoler og

forvaltning. Kameraderiet foregår hovedsakelig i tingretten, der staten omtrent alltid får medhold – og ofrene sitter ruinert tilbake med uretten og store advokatomkostninger, uten økonomi til å anke til høyere rettsinstanser som har dommere av en annen kvalitet enn tingretten. (Østhassel 2009)²⁴

Slik er – ikke overraskende – Henry Østhassels vurdering av rettstilstanden i Norge, basert på hans erfaringer med SkatteFUNN-saken.

Mens denne boka trykkes, klager forøvrig Østhassel dommer Lise-Lena Kjønstad i Oslo inn for klagenemndene og sorenskriveren i Oslo for bevisst å ha fjernet kronvitnes fellende vitneforklaring og fellende skriftlig dokumentasjon. ”Sannsynligvis henlegger de saken av en eller annen årsak – de er sannsynligvis selv en del av kameraderiet. Det blir bare bukken til havresekken og et spill for galleriet,” er Østhassels forventning om denne prosessen. (sst.)

BORGARTING LAGMANNSRETT

Henry Østhassel anket dommen, og den 2. april 2009 kom saken opp for Borgarting Lagmannsrett der partene stilte med de samme advokatene som hadde prosedert saken i tingretten et snaut år tidligere. Østhassels begrunnelse for anken gjaldt både bevisbedømmelsen og lovanvendelsen. Østhassels advokat la fram saken på nytt med samme dokumentasjonen og de samme vitnene som i Tingretten. Men denne gangen var det en helt annen kvalitet på dommerne, som hadde satt seg godt inn i saken. Dommerne la spesiell vekt på Østhassels kronvitne – bokettersynsrapporten og til ligningsfunksjonærens vitneforklaring – som dommeren i Oslo Tingrett hadde fjernet fra domspremissene for å gi staten medhold. I domspremissene fra Lagmannsretten står det blant annet:

Lagmannsretten er enig med Østhassel. Som det fremgår foran har lagmannsretten kommet til at det er villedningen som er årsaken til at selskapet søkte SkatteFUNN-midler og innrettet seg på et aktivitetsnivå som det ikke var grunnlag for. Lagmannsretten finner det rimelig at erstatningen settes ned og etter en skjønnsmessig vurdering settes medvirkningsansvaret til 15 % på grunn av revisors medvirkning. (Borgarting Lagmannsrett 2009)²⁵

Eller, sagt med andre ord; 85 % oppreisning og økonomisk kompensasjon. Ikke dårlig når en vanlig mann anlegger sak mot staten.

Domsslutningen lød som følger:

- ”1. Staten v/Finansdepartementet har plikt til å betale erstatning til Henry Gordon Østhassel for 85 % av Neo Technology AS’ kostnader som følge av at selskapet fikk uriktig og villedende informasjon om SkatteFUNN-ordningen.
2. Partene dekker sine egne saksomkostninger.” (sst.)

Når det gjaldt saksomkostninger bør det tilføyes at Østhassel allerede hadde sikret fri sakførsel etter rettshjelplovens § 16 første ledd nr. 3 – bestemmelsen om fri sakførsel fordi rettssaken ble anbefalt av Stortingets ombudsmann for forvaltningen.

Østhassel vant en knusende seier over Finansdepartementet og staten. Han selv og alle hans vitner ble trodd i alt, ingen av statens vitner ble trodd i noe som helst. Dommen var så knusende, og Østhassels dokumentasjon var så overveldende at staten valgte å ikke anke til Høyesterett. ”Myggen hadde med andre ord knust elefanten!” er Østhassels konsise oppsummering.

At staten ikke anket, ble bekjentgjort den 14. april 2009. Dommen – og erstatningskravet – fra Lagmannsretten var dermed rettskraftig den 14. mai 2009! Østhassel og hans advokat Anders Flatabø hadde dermed skrevet rettshistorie.

Hele SkatteFUNN-saken er et skremmende eksempel på offentlig rot der ofrene blir de lidende. Selv om denne saken endte godt, brukte Henry Østhassel fem – 5 – verdifulle år av sitt liv på å kjempe med myndighetene i en sak der det hele tiden var hevet over enhver tvil at staten var skyldig. I stedet ville han selvsagt mye heller drive med det han kan og brenner for i livet – kreativ produktutvikling og næringsvirksomhet.

INGEN RETTSVERN

Denne boka dokumenterer at vanlige borgere har fint lite rettsvern i Norge. Østhassel matet bokstavelig talt forvaltningen med informasjon som viste at alle hans problemer skyldtes SkatteFUNN og forvaltningen. Likevel straffet myndighetene ham med store gebyrer og ville ikke gi seg når han gang etter gang dokumenterte hvor feilene lå.

- Samme informasjonen var det flere Stortingsrepresentanter reagerte på og ga Østhassel medhold.
- Samme informasjonen var det Sivilombudsmannen reagerte på og ga Østhassel medhold.
- Samme informasjonen var det Lagmannsretten ga Østhassel fullt medhold på grunnlag av.

HENRY ØSTHASSEL HAR FØLGENDE RÅD TIL ALLE SOM KOMMER I KLAMMERI MED FORVALTNINGEN:

Stol aldri på noen i forvaltningen. **DE LYVER OG BLØFFER VERRE ENN ANDRE!** De er kyniske og lar ofrene lide for å dekke over egne feil. Digitaliser alle dokumenter du har med det offentlige straks du får problemer med forvaltningen! **HUSK DET!** Du må rett og slett være så kynisk at alt du sier og skriver må være med tanke på å bruke det i en seinere rettssak. Tenk strategi hele tiden. **HUSK DET OGSÅ!** Spar også på alle e-mail. Det er veldig viktig å bekrefte hva som ble sagt i en telefonsamtale i en e-mail direkte til byråkraten straks etter samtalen. Beskriv det dere snakket om. Dersom byråkraten ikke svarer er det god nok dokumentasjon på at det du skriver i en e-mail er korrekt i en eventuell seinere rettssak så lenge det du skriver ikke er motsagt. Ta gjerne opp ”offentlige” telefonsamtaler med offentlige ansatte og film gjerne offentlige informasjonsmøter slik at byråkratene ikke i ettertid kan si at de aldri har sagt eller ment Systematiser og legg dokumenter og annet materiale kronologisk før du drukner i dokumenter. Dersom det viser seg at du får problemer – lag straks en enkel web-blogg og legg ut alle sakens dokumenter på Internett – lett tilgjengelig for både politikere, media og advokater. Forvaltningen liker ikke å bli blottlagt slik! Det er det verste som kan skje dem.

De aller fleste (98 %) gir opp når de blir urettmessig behandlet av forvaltningen fordi de rett og slett ikke orker å ta opp kampen – noe forvaltningen vet så inderlig vel – og kynisk kalkulerer med. Derfor må du tenke strategi hele tiden. Du er nærmest sjanseløs mot forvaltningen uten å blogge saken på Internett. Forvaltningen har spesialisert seg i å produsere en haug med intetsigende wishi washi du må forholde deg til med knappe tidsfrister de krever at du overholder. Du vil raskt føle deg maktesløs, og dersom du til slutt må kople inne en advokat i saken, blir det raskt svært dyrt om han må finne fram i alle sakens papirer og øvrig dokumentasjon som raskt fyller flere brevordnere. Har du derimot digitalisert og lagt ut alt om

saken kronologisk på Internett, har du langt på vei gjort jobben svært enkel både for media og advokater. Da er det lett tilgjengelig for alle. Samtidig viser du forvaltningen på et tidlig tidspunkt at du ikke lar deg overkjøre av ansvarspulverisering og ansvarsfraskrivelse. De liker heller ikke at saken blir fullstendig blottlagt – at alle sakens dokumenter blir lagt ut til offentlig skue – slik at det blir umulig for dem å gjemme seg bak taushetsplikten ved forespørsel fra media og andre interesserte. Vær åpen og ærlig med media og vær ikke redd for å stå fram. **Husk det.**

¹ Østhassel, Henry (2002): ”SkatteFUNN” <e-post til ll@snd.no 30.12.2002>

² Revisorsenteret Farsund (2003): ”SkatteFUNN-oppsett for 2003”, Farsund 10.10.2003

³ NeoTechnology (2002): ”License agreement”, USA 26.07.2002

⁴ *Dagbladet* 15.11.2003: ”Laget nye lysskilter”

⁵ Farsund kommune (2003): *Giro utbetaling*, 14.11.2003

⁶ Westmoen, Frank (2004): *Beskjed* til Henry Østhassel, Farsund januar 2004

⁷ Østhassel, Henry (2004): *Brev* til næringsminister Gabrielsen, West Palm Beach, USA, 16.05.2004

⁸ *Skatteloven*, Lov om skatt av formue og inntekt av 26. mars 1999

⁹ Østhassel, Henry (2006): *Brev* til Sivilombudsmannen, Vanse 17.08.2006

¹⁰ Norges Forskningsråd (2004): ”SkatteFUNN” <e-post til Karl Aa 16.02.2004>

¹¹ Foss, Per Kristian (2005): *Intervju* i TV2, 21.04.2005

¹² Foss, Per Kristian (2005): *Intervju* i Dagens Næringsliv, 21.04.2005

¹³ Fossli, Grete (2004): *Innlegg i Stortingets spørretime*, Oslo 18.10.2004

¹⁴ Østhassel, Henry (2005): *Brev* til regjeringen Stoltenberg, Vanse 20.10.2005

¹⁵ Hageseter, Gjermund (2005): *Innlegg i Stortingets spørretime*, Oslo 02.12.2005

¹⁶ Hageseter, Gjermund (2005): *Stortingsforhandlinger*, Oslo 13.12.2005

¹⁷ Leirstein, Ulf (2006): *Innlegg i Stortingets spørretime*, Oslo 22.06.2006

¹⁸ *Farsund Avis* (2006): Ansvarsfraskrivelse med blåkopi

¹⁹ Norges Forskningsråd (2002): *Introduksjonsvideo*.

²⁰ Strøm, Roger (2002): *Introduksjonsvideo*.

²¹ Østhassel, Henry (2006): *Brev* til Sivilombudsmannen, Farsund 17.10.2006

²² Sivilombudsmannen (2007): *Brev* til Finansdepartementet, Oslo 09.08.2007

²³ Oslo Tingrett (2008): *Dom*, Oslo 26.02.2008

²⁴ Østhassel, Henry (2009): *Notat* til Kjell Horn, Farsund mai 2009

²⁵ Borgarting Lagmannsrett (2009): *Dom*, Oslo 02.04.2009